

ทัศนคติของประชาชนต่อการใช้อาวุธปืน
ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้:
กรณีศึกษา ตำบลสุโหงปาดี อำเภอสุโหงปาดี จังหวัดนราธิวาส

ศิริพร เพ็งจันทร์*

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพประกอบกันในพื้นที่หมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และ หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ตำบลสุโหงปาดี อำเภอสุโหงปาดี จังหวัดนราธิวาส การวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถาม และวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัย พบว่า หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) มีระดับความคิดเห็นสูงสุดต่อการใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัยและลดความกลัว และหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) มีระดับความคิดเห็นระดับสูงสุดต่อการใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความไว้วางใจ และผลการศึกษาเชิงคุณภาพ พบว่า ชาวบ้านทั้ง 3 หมู่บ้านมีความคิดเห็นว่าการใช้อาวุธปืนนั้นไม่สามารถแก้ไขปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ได้ ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้ต้องการให้รัฐบาลควรยกเลิกนโยบายการสนับสนุนอาวุธปืนในพื้นที่

คำสำคัญ: อาวุธปืน พื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ความปลอดภัย ความกลัว ความไว้วางใจ

* อาจารย์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
31 หมู่ 6 ตำบลมะขามเตี้ย อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84000
เมล: pookubsp11@gmail.com

Attitude of the People toward Using the Firearms in the Three Southern Border of Thailand: A Case Study of Sungaipadi District Narathiwat Province

Siriporn Pengjan*

Abstract

This study was a combination of quantitative and qualitative research. Research areas were 3 villages in Sungaipadi sub-district, Sungaipadi district, Narathiwat Province: Moo 1, Baan Ikuubuu (Muslim); Moo 6, Baan Kuan (Buddhist); and Moo 9, Baan Taling Sung (mixed). Quantitative research was conducted by using questionnaires as tool to conduct a survey. Qualitative research was conducted by focus group methods. Quantitative analyses showed that among from Moo 6, Baan Khuan (Buddhist) have the highest level on the use of firearms for the concerns about security and reduce the fear. Moreover, villager from Moo 1, Baan Ikuubuu (Muslim) had the highest levels of opinion with the use of firearms in order to build trust. Qualitative analysis, sample of three villages, the study found the opinion that the use of firearms that cannot be solved with violence in the three southern border of Thailand. Recommendations from this study, government should be revoking support firearms policy in the three southern border of Thailand.

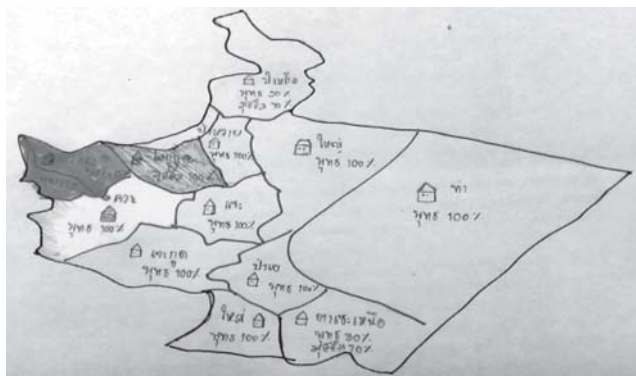
Keywords: Firearms, Three Southern Border of Thailand, Security, Fear, Trust

* Lecturer, Faculty of Liberal Arts and Management Sciences, Prince of Songkla University, Surat Thani Campus
31 Moo 6, Makham Tai, Muang, Surat Thani, 84000, THAILAND.
E-mail: pookubsp11@gmail.com

หลักการและเหตุผล

“สถานการณ์การก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย เกิดขึ้นในจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และบางส่วนของจังหวัดสงขลา ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ปล้นปืนเดือนมกราคม 2547 และปัจจุบันมีประชาชนเสียชีวิตจากเหตุการณ์ก่อความไม่สงบแล้วจำนวนมากกว่า 4,000 คน” (สำนักข่าวอิศรา, 2553) พื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ปัจจุบันยังคงอยู่ภายใต้พระราชกำหนดในสถานการณ์ฉุกเฉิน ซึ่งมีผลมาจากความพยายามของรัฐบาลในการหามาตรการด้านความมั่นคงที่เหมาะสมเพื่อรับมือกับเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น ในส่วนของภาครัฐได้มีนโยบายพึ่งพาทหารพรานและกองกำลังอาสาสมัคร โดยมีการเพิ่มกำลังทหารพรานและอาสาสมัครชาวบ้านเป็นจำนวนมากในพื้นที่ข้อมูลทางสถิติของศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ชายแดนใต้ได้จัดให้จังหวัดนราธิวาสเป็นจังหวัดที่มีเหตุการณ์รุนแรงสูงสุดใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ นับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ปล้นปืนในวันที่ 4 มกราคม 2547 จนถึงปี 2550 เมื่อพิจารณารายละเอียดของสถานการณ์ปรากฏว่าอำเภอสุโงหงาดีเป็นพื้นที่เกิดเหตุความไม่สงบเป็นอันดับ 2 รองจากอำเภอระแงะ

อำเภอสุโงหงาดี เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดนราธิวาสที่ได้รับกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงเป็นอย่างมากเป็นพื้นที่ที่มีสถิติความรุนแรงตั้งแต่ปี 2547-2553 อยู่ในระดับ 2 ของเหตุการณ์ความรุนแรงสูงสุด (ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้, 2553) รวมทั้งเป็นพื้นที่ที่เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงบ่อยครั้ง ทำให้มีการประกาศกฎอัยการศึกโดยกำหนดให้เป็นพื้นที่สีแดงโดยมีลักษณะพื้นที่ที่อันตราย (เสี่ยงภัย) จากความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ เมื่อศึกษาทางด้านภูมิศาสตร์ของอำเภอสุโงหงาดีอยู่ติดกับอำเภोजะเอย์ริง อำเภอดากู อำเภอสุคีริน อำเภอระแงะ และอำเภอสุโงหงาดี-ลก จังหวัดนราธิวาส โดยมีค่ายกรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ (ค่ายปิเหล็ง) ซึ่งเป็นพื้นที่เกิดเหตุการณ์ปล้นปืนเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2547 ซึ่งถือเป็นจุดฉนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้จนถึงปัจจุบัน ได้กั้นเขตระหว่างอำเภอสุโงหงาดี และอำเภोजะเอย์ริง กล่าวโดยสรุปอำเภอที่อยู่รายรอบอำเภอสุโงหงาดีล้วนเป็นพื้นที่อันตราย (เสี่ยงภัย) จากความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ที่มีการประกาศกฎอัยการศึกและเป็นพื้นที่ที่มีสถิติความรุนแรงอันดับที่ 1 และ 2 ตามลำดับของเหตุการณ์ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ทั้งสิ้น จากที่เหตุผลกล่าวมาข้างต้น อำเภอสุโงหงาดีจึงมีความเหมาะสมที่จะศึกษาวิจัยเป็นอย่างยิ่ง รวมทั้งยังมีพื้นที่ติดกันสถานที่จุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ด้วย จากพื้นที่วิจัยเมื่อศึกษาจากกายภาพของพื้นที่ ดังภาพที่ 1 ต่อไปนี้

รูปที่ 1: แผนที่ชุมชน ตำบลสุโงปาดิ อำเภอสุโงปาดิ จังหวัดนราธิวาส

ที่มา: นวพล ลีนิณ. 2555 (28 ธันวาคม). การสัมภาษณ์

พื้นที่ของการศึกษามีความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง ในเรื่องพื้นที่ของการติดต่อระหว่างชุมชนไทยพุทธและมุสลิม ทั้งนี้พื้นที่หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ในส่วนของหมู่บ้านมุสลิม มีพื้นที่ติดกับหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ซึ่งเป็นหมู่บ้านไทยพุทธ และพื้นที่หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ในส่วนของหมู่บ้านไทยพุทธมีพื้นที่ติดกับหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) ซึ่งเป็นหมู่บ้านมุสลิม ทำให้พื้นที่ที่มีการติดต่อสื่อสารที่ไม่สิ้นไหลพอสสมควรเนื่องจากความแตกต่างทางด้านศาสนา และการขาดความไว้วางใจซึ่งกันและกันจากความแตกต่างของศาสนา นำมาซึ่งภาวะความหวาดกลัว หวาดระแวง และการขาดความเชื่อมั่นต่อระบบการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินทั้งจากตำรวจและทหาร รวมทั้งความปลอดภัยในหมู่บ้านตนเอง นำไปสู่ “อาวุธปืนคือที่พึ่งในยามที่ความเชื่อมั่นต่อการทำหน้าที่ของฝ่ายรัฐลดน้อยถอยลง”??

จากโจทย์วิจัยที่ว่า “อาวุธปืนคือที่พึ่งในยามที่ความเชื่อมั่นต่อการทำหน้าที่ของฝ่ายรัฐลดน้อยถอยลง” ผู้วิจัยเลือกเรื่องศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการใช้อาวุธปืนและเลือกพื้นที่ตำบลสุโงปาดิ อำเภอสุโงปาดิ 3 หมู่บ้าน คือ บ้านไถกูบู (มุสลิม) บ้านควน (พุทธ) และบ้านตลิ่งสูง (ผสม) และเนื่องจากพื้นที่ทั้ง 3 หมู่บ้านสามารถเป็นตัวแทนของพื้นที่ใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ได้ สืบเนื่องจาก 3 หมู่บ้านล้วนเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงทั้งสิ้น มีความหลากหลายของประชากร บริบทของลักษณะชุมชนมีความเป็นพหุวัฒนธรรมอย่างยิ่ง รวมทั้งมีเส้นทางผ่านของค่ายปีเหลืงพื้นที่จุดฉนวนความรุนแรงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้และระดับความสัมพันธ์ของประชาชนในหมู่บ้านที่ขาดความไว้วางใจกันจากความแตกต่างทางด้านศาสนา นำมาสู่การศึกษาในครั้งนี้

วัตถุประสงค์การศึกษา

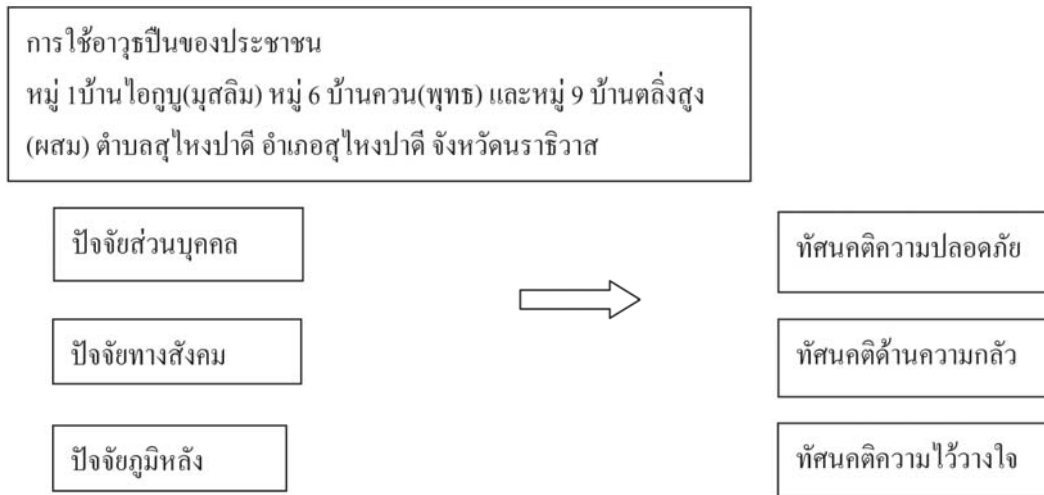
การวิจัยครั้งนี้ได้มุ่งศึกษาความคิดเห็นของทัศนคติและแนวคิดของชาวไทยพุทธและชาวมุสลิมในพื้นที่ในเรื่องดังกล่าว และสามารถแสวงหานโยบายหรือข้อเสนอแนะที่เหมาะสมในการใช้อาวุธปืนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนด สมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล (เพศ อายุ สถานภาพ สถานภาพทางสังคม ระดับการศึกษา ระดับรายได้ อาชีพ และศาสนา) มีอิทธิพลต่อทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ปืนของประชาชนหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ตำบลสุโงปาดี อำเภอสุโงปาดี จังหวัดนราธิวาส
2. ปัจจัยทางสังคม (ระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่) มีอิทธิพลต่อทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ปืนของประชาชนหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ตำบลสุโงปาดี อำเภอสุโงปาดี จังหวัดนราธิวาส
3. ปัจจัยภูมิหลัง (อาวุธปืนในครอบครองมีอิทธิพลต่อการใช้ปืน จำนวนอาวุธปืนที่มีในครอบครอง ระยะเวลาการมีอาวุธในการครอบครอง แหล่งที่มาของอาวุธปืน การเรียนรู้การใช้อาวุธปืน และประเภทของอาวุธปืน) มีอิทธิพลต่อทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ปืนของประชาชนหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ตำบลสุโงปาดี อำเภอสุโงปาดี จังหวัดนราธิวาส
4. ทัศนคติด้านความปลอดภัยต่อการใช้ปืนของประชาชนหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ในตำบลสุโงปาดี อำเภอสุโงปาดี จังหวัดนราธิวาส มีความแตกต่างกัน
5. ทัศนคติด้านความกลัวต่อการใช้ปืนของประชาชนหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ในตำบลสุโงปาดี อำเภอสุโงปาดี จังหวัดนราธิวาส มีความแตกต่างกัน
6. ทัศนคติด้านความไว้วางใจต่อการใช้ปืนของประชาชนหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ในตำบลสุโงปาดี อำเภอสุโงปาดี จังหวัดนราธิวาส มีความแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

รูปที่ 2: กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

วิธีการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพประกอบกัน ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการทำ (Focus Group) ก่อน เพื่อเป็นการกำหนดประเด็นสำหรับการตั้งคำถามในแบบสอบถาม ในขั้นตอนที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group) กับผู้นำชาวบ้าน ผู้นำตามธรรมชาติ ชาวบ้าน และปราชญ์ชาวบ้าน เพื่อให้เกิดการพูดคุยให้มีความไว้วางใจเกิดขึ้น

จากการสนทนากลุ่มผ่านการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Description) ทั้งในส่วนของการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) และการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) เพื่อแสวงหานโยบายหรือข้อเสนอแนะที่เหมาะสมในการใช้ข้าวสุป็นในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อสะท้อนให้เห็นบริบทและประสบการณ์ของผู้ที่ได้รับผลกระทบในพื้นที่ในเรื่องความรุนแรง เพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาและเยียวยาการดำเนินชีวิตของประชาชนได้อย่างเหมาะสมต่อไปในอนาคตในพื้นที่ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. คัดเลือกชาวบ้านในหมู่ 1 บ้านไอยูบญ (มุสลิม) ซึ่งเป็นชาวมุสลิม 100 เปอร์เซ็นต์ จำนวน 4 คน ชาวบ้าน หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ซึ่งเป็นไทยพุทธล้วน 100 เปอร์เซ็นต์ จำนวน 4 คน และชาวบ้าน หมู่ 9 บ้านดลิ่งสูง (ผสม) ซึ่งเป็นชาวไทยพุทธและมุสลิม โดยแบ่งเป็นชุมชนมุสลิม 65 เปอร์เซ็นต์และชุมชนพุทธ 35 เปอร์เซ็นต์ จำนวน 4 คน รวมทั้งสิ้น 12 คน

2. การจัดสนทนากลุ่ม จำนวน 3 ครั้ง ข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่มจะเป็นข้อมูลเพื่อเป็นการกำหนดประเด็นสำหรับการตั้งคำถามในการวิจัยเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการด้วยตนเอง ในการจัดสนทนากลุ่มให้มีการสังเกตการณ์ จดบันทึกและบันทึกเสียงผู้เข้าร่วมประชุม การวิเคราะห์ผลการสนทนากลุ่มตามประเด็นคำถามและการเปิดกว้างในการแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นประเด็นสำหรับการตั้งคำถามในการวิจัยเชิงปริมาณ

3. การวิเคราะห์ผลการสนทนากลุ่มโดยผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการสนทนากลุ่มตามประเด็นคำถาม เพื่อสรุปผลเกี่ยวกับความปลอดภัย ความกลัว และความไว้วางใจ และเรื่องการใช้อาวุธปืน จากนั้นผู้วิจัยจะนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาตั้งเป็นคำถามในแบบสอบถามการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อให้มีการตั้งคำถามที่ครอบคลุมทุกประเด็น

ในขั้นตอนที่ 2 การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ผู้วิจัยกำหนดวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยนำข้อมูลจากเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบมาจัดตามลักษณะของตัวแปร คือ แบบสอบถาม และใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) และสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เครื่องมือในการวิจัยเชิงปริมาณ คือ การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม ด้วยการตอบแบบสอบถาม เพื่อใช้แสดงขนาด ความสัมพันธ์ และปัจจัยที่กำหนด จากค่าความถี่ การใช้ t-test independent การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) และในการพิจารณาระดับทัศนคติของประชาชนต่อการใช้อาวุธปืน พิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแบบสอบถาม ถ้าคะแนนอยู่ในช่วงพฤติกรรมใดก็แสดงว่าทัศนคติของประชาชนเป็นแบบนั้น

การศึกษาเชิงปริมาณ ผู้วิจัยใช้วิธีการลงพื้นที่แจกแบบสอบถาม ร่วมกับคนในพื้นที่ จากชาวบ้านมุสลิมและไทยพุทธ จำนวน 4 คน เป็นชาวบ้านมุสลิม 2 คนในหมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) และชาวไทยพุทธ 2 คน ในหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) สาเหตุที่ต้องมอบหมายให้ชาวบ้านในพื้นที่เป็นผู้แจกจ่ายแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างนั้น เนื่องจากการเก็บข้อมูลในพื้นที่ที่ประชาชนส่วนใหญ่ใช้ภาษาท้องถิ่น และปัญหาการศึกษาของประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่สามารถอ่านออกเขียนภาษาไทยได้ เพราะได้ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสาร จึงจำเป็นต้องขอความอนุเคราะห์ให้คนมุสลิมเก็บข้อมูลในส่วนที่เป็นชุมชนมุสลิม และให้คนไทยพุทธในส่วนที่เป็นชุมชนไทยพุทธ

การศึกษาครั้งนี้เกิดอุปสรรคในการศึกษา ดังนี้

1) รูปแบบการสนทนากลุ่มในหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) เป็นลักษณะ 2 ศาสนาอยู่ร่วมกัน เมื่อมาพูดคุยรวมกันไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เนื่องจากขาดความไว้วางใจกัน

2) เนื่องจากพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีวัฒนธรรมในผู้ชายเป็นผู้นำ เมื่อมีการสนทนากลุ่มทั้ง 3 หมู่บ้านทำให้ขาดความหลากหลายทางเพศ

3) เนื่องจากผู้วิจัยเป็นคนนอกพื้นที่ เมื่อมาทำงานวิจัยในพื้นที่ใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ในระยะเวลาสั้น ๆ ทำให้เกิดความไม่ไว้วางใจ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดเก็บข้อมูล

4) เหตุระเบิดและเหตุความรุนแรงที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดความหวาดระแวงขึ้นใหม่เสมอ

ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

ผลการศึกษา พบว่า ประชาชนในพื้นที่การศึกษามีทัศนคติต่อการใช้อาวุธปืนในพื้นที่โดยแยก ผลการศึกษเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่

การวิจัยเชิงปริมาณ สามารถแยกตามปัจจัยที่ศึกษา ดังนี้

1) ปัจจัยส่วนบุคคล คือ ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ทั้ง 3 หมู่บ้าน เพศชายมากกว่า เพศหญิงทั้งหมด อายุเฉลี่ยระหว่าง 31-40 ปี สถานภาพครอบครัวส่วนใหญ่สมรสแล้ว สถานภาพทางสังคมผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านที่มีระดับการศึกษาไม่สูงมากนัก จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาเท่านั้น อาชีพส่วนใหญ่ทั้ง 3 หมู่บ้านประกอบอาชีพเกษตรกร โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนไม่สูงมากนัก จนค่อนข้างอยู่ในระดับที่ต่ำ ศาสนามีความแตกต่างกันทั้ง 3 หมู่บ้าน หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) เป็นมุสลิมร้อยละ 97 หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) เป็นพุทธร้อยละ 94 และ หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) เป็นมุสลิมร้อยละ 65 เป็นพุทธร้อยละ 35

จากการศึกษาครั้งนี้ พบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้ เพศ อายุ สถานภาพ ไม่พบว่ามีอิทธิพลต่อระดับความคิดเห็นในเรื่องที่ศึกษา สถานภาพทางสังคม ระดับการศึกษา และอาชีพ นั้น ปรากฏผลว่ามีอิทธิพลต่อทัศนคติในเรื่องที่ศึกษากับหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ศาสนา พบว่า หมู่บ้านที่มีชาติพันธุ์เดียว คือ หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) และหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ไม่พบว่ามีอิทธิพลต่อระดับความคิดเห็นในเรื่องที่ศึกษา แต่สำหรับหมู่บ้านที่มีพหุวัฒนธรรม คือ หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ปรากฏผลว่า มีอิทธิพลต่อทัศนคติในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับวรรณกรรมและการศึกษาในอดีต ดังเช่น “ชาวไทยพุทธรู้สึกว่าเป็นต้องใช้อาวุธปืนไว้ป้องกันตัวเอง เนื่องจากรู้สึกว่าเป็นภัยคุกคามของผู้ออกความไม่สงบ การเรียกร้องเพื่อครอบครองอาวุธปืนเป็นมาจากกระแสนิยมที่เป็นภัยคุกคามทั้งกายภาพและวัฒนธรรมจากฝ่ายก่อการมุสลิม สำหรับชาวบ้านมุสลิมโดยทั่วไป อาวุธปืนทำให้พวกเขาไม่ปลอดภัย เพราะเจ้าหน้าที่รัฐระแวงว่ามวลชนเหล่านี้จะเป็นผู้สนับสนุนฝ่ายก่อการ” (ดิโนโซ ชาโรซี และ จันจิรา สมบัติพูนศิริ, 2552)

2) ข้อมูลปัจจัยทางสังคมของกลุ่มตัวอย่าง เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นในเรื่องที่ศึกษา ได้ศึกษาเฉพาะในเรื่องระยะเวลานั้นทั้ง 3 กลุ่มอยู่ในพื้นที่มากกว่า 20 ปีขึ้นไปทั้งหมด ในเรื่อง ผลกระทบจากเหตุการณ์ความรุนแรง พบว่า หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) จากกลุ่มตัวอย่าง 90 คน มีคนในครอบครัวได้รับผลกระทบจำนวน 12 คน ส่วนใหญ่ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยเท่านั้น หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ)

จากกลุ่มตัวอย่าง 89 คน มีคนในครอบครัวได้รับผลกระทบ จำนวน 14 คน โดยมีระดับของความรุนแรงที่บาดเจ็บเล็กน้อย หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) จากกลุ่มตัวอย่าง 100 คน มีคนในครอบครัวได้รับผลกระทบ จำนวน 28 คน โดยส่วนใหญ่มีระดับของความรุนแรงที่บาดเจ็บเล็กน้อยเป็นส่วนใหญ่ และการรับรู้การเกิดเหตุการณ์รุนแรงในพื้นที่ ทั้ง 3 หมู่บ้านนั้นมีการรับรู้ผ่านสื่อโทรทัศน์มากที่สุด

ข้อมูลในเรื่องระดับความคิดเห็น ความคิดเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นของอาวุธปืนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ทั้ง 3 หมู่บ้านมีความคิดเห็น “เห็นด้วย” ในส่วนความคิดเห็นในเรื่องปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความรุนแรงเพิ่มขึ้นสาเหตุเป็นเพราะการที่ประชาชนสามารถมีอาวุธปืนในครอบครองนั้น หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) มีความคิดเห็นที่ “เห็นด้วย” แต่ในหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) มีความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วย ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับสาเหตุของการมีอาวุธปืนทำให้เกิดปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความรุนแรงเพิ่มขึ้นนั้นมีความแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มตัวอย่างและมีความแตกต่างที่ใกล้เคียงกัน โดยหมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) มีความคิดเห็นในเรื่องความรุนแรงที่เกิดขึ้นเพราะประชาชนไม่รู้จักกฎหมายอาวุธปืนมากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) แต่หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) กลับเห็นว่าเพราะนโยบายรัฐไม่มีการควบคุมการใช้ปืน เป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุด “เมื่อนำผลวิเคราะห์ในข้อดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าหมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) และหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ใช้อาวุธปืนเป็นสำคัญ แต่หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ควบคุมหรือผู้วางนโยบายเป็นสำคัญ”

ในความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างในปัจจัยทางสังคม คือ ระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ไม่พบว่า มีอิทธิพลต่อระดับความคิดเห็นในเรื่องที่ศึกษาการยอมรับให้มีและให้ใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัยและสร้างความไว้วางใจในซึ่งแตกต่างจากหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) พบว่า มีอิทธิพลกับความคิดเห็นการยอมรับให้มีและให้ใช้อาวุธปืนเพื่อลดความกลัวเป็นผลการศึกษาที่น่าสนใจ ดังเช่น (ภานุพันธ์ ภานุมาส, 2545: 2) กล่าวว่าไว้ว่า ผู้ที่มีระยะเวลาอยู่ในชุมชนเป็นเวลานานเป็นกลุ่มที่มีส่วนร่วมในกิจการชุมชนและเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหาการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมด้วยกัน มีความไว้วางใจแก่กัน และ (Hobbes, 1895) กล่าวว่า “ธรรมชาติของคนนั้นป่าเถื่อน เห็นแก่ตัว ขี้ไม่โอ้อวดตน ต่ำช้า หยาดคาย เอาแต่ใจตัวเอง ยื้อแย่งแข่งดีกันโดยไม่มีขอบเขต อายุสั้น แต่ถ้าพบกับความทุกข์ยากแล้ว คนจึงจะลดความเห็นแก่ตัวลงและสังคมจะช่วยให้เขาดีขึ้น”

3) ข้อมูลปัจจัยภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นในเรื่องที่ศึกษา พบว่า หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) กลุ่มตัวอย่าง 90 คน จำนวน 10 คน มีจำนวนปืน 1 กระบอก ระยะเวลา 1-2 ปี อาวุธปืนมาจากหน่วยงานรัฐมอบให้ และเรียนรู้จากหน่วยงานราชการผ่านการฝึกอบรม

และอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมาย หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) กลุ่มตัวอย่าง 89 คน จำนวน 44 คน มีจำนวนปืน 1 กระบอก ระยะเวลา 3-4 ปี ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างได้อาวุธปืนมาจากการซื้อเอง และเรียนรู้ผ่านการฝึกอบรม และอาวุธปืนส่วนใหญ่เป็นอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมาย หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) กลุ่มตัวอย่าง 100 คน จำนวน 14 คน มีจำนวนปืน 1 กระบอก ระยะเวลา 1-2 ปี อาวุธปืนมาจากการที่หน่วยงานรัฐมอบให้และซื้อเอง และเรียนรู้ผ่านการฝึกอบรม และอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมาย ปัจจัยภูมิหลัง พบว่า การครอบครองอาวุธปืน จำนวนอาวุธปืน ระยะเวลา ที่ได้ครอบครองอาวุธปืน แหล่งที่มาของอาวุธปืนและประเภทของอาวุธปืน มีอิทธิพลในหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ทั้งสิ้น เป็นเครื่องยืนยันว่า ความขัดแย้งได้เข้ามามีอิทธิพลต่อการครอบครองอาวุธปืนในกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว ดังที่ (ดิโนโซ ซาโรซี และจันจิรา สมบัติพูนศิริ, 2552) กล่าวไว้ว่า “ชาวไทยพุทธรู้สึกว่าเป็นต้องมียาอาวุธปืนไว้ป้องกันตัวเอง เนื่องจากรู้สึกว่าตนมักตกเป็นเหยื่อของผู้ก่อความไม่สงบ การเรียกร้องเพื่อครอบครองอาวุธปืนเป็นมาจากกระแสนิยมที่เป็นภัยคุกคามทั้งกายภาพและวัฒนธรรมจากฝ่ายก่อการมุสลิม”

ดังนั้น หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ซึ่งเป็นหมู่บ้านไทยพุทธ มีจำนวนผู้ที่ครอบครองอาวุธปืนมากที่สุด และมีระยะเวลาการใช้มากที่สุดเช่นกัน ทั้งนี้จากปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่เกิดขึ้น ผู้ที่เป้าหมายหลักของการถูกลอบทำร้ายนั้นเป็นประชาชนไทยพุทธเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น การที่ประชาชนในหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ได้พกพาอาวุธปืนอาจจะทำให้ประชาชนไทยพุทธรู้สึกมีความปลอดภัย

4) ข้อมูลทัศนคติในด้านความปลอดภัย ความกลัว และความไว้วางใจ เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นในเรื่องที่ศึกษา พบว่า

ด้านความปลอดภัย พบว่า หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยสูงสุด พิจารณาเป็นรายข้อที่มีการรวมกันระหว่างความเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุดและเห็นด้วยมากแล้วระดับความคิดเห็นเฉลี่ยสูงสุด: หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) คือ “การใช้อาวุธปืนเพื่อป้องกันตนเองและอาชญากรรมในหมู่บ้านสามารถทำได้” มากที่สุด และ “การใช้อาวุธปืนในการจัดเวรยามลาดตระเวนและตั้งด่านจุดตรวจเพื่อดูแลหมู่บ้านให้ปลอดภัยเป็นสิ่งที่จำเป็น” ลำดับต่อมา หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) “การใช้อาวุธปืนในการจัดเวรยามลาดตระเวนและตั้งด่านจุดตรวจเพื่อดูแลหมู่บ้านให้ปลอดภัยเป็นสิ่งที่จำเป็น” มากที่สุด และ “การใช้อาวุธปืนเพื่อป้องกันทรัพย์สินของหมู่บ้านเป็นสิ่งที่จำเป็น”

ด้านความกลัว พบว่า หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยสูงสุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อที่มีการรวมกันระหว่างความเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุดและเห็นด้วยมาก พบว่า หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) เห็นด้วยใน “การมีอาวุธปืนช่วยลดความวิตกกังวลนอกจากการดูแลความปลอดภัยจากเจ้าหน้าที่รัฐ” มากที่สุด และหมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) “การมี

อาวุธปืนในการครอบครองช่วยลดความกังวลต่อเหตุการณ์ใน 3 จังหวัดชายแดนใต้” มากที่สุด และในลำดับที่ 2 พบว่า ทั้ง 3 หมู่บ้าน ยอมรับให้มีและให้ใช้อาวุธปืนเพื่อลดความกลัวใน “การตกเป็นเหยื่อของเหตุการณ์ใน 3 จังหวัดชายแดนใต้”

ด้านความไว้วางใจ พบว่า หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) มีระดับความคิดเห็นการยอมรับให้มีและให้ใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความไว้วางใจมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อที่มีการรวมกันระหว่างความเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุดและเห็นด้วยมากแล้วระดับความคิดเห็นเฉลี่ยสูงสุดในระดับความคิดเห็นการยอมรับให้มีและให้ใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความไว้วางใจ พบว่า หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) เห็นด้วย “หากข้าพเจ้ามีอาวุธปืนทำให้เพื่อนของข้าพเจ้าหวาดระแวงไม่กล้าเข้าใกล้” มากที่สุด ส่วน หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และ หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) เห็นด้วย “เมื่อข้าพเจ้ามีอาวุธปืนทำให้เพื่อนบ้านหวาดระแวงมากขึ้น”

ความสัมพันธ์ระหว่างหมู่บ้านเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัย เพื่อลดความกลัวและเพื่อสร้างความไว้วางใจ ปรากฏผลข้อมูลที่น่าสนใจอย่างมาก ดังนี้ “ชาวไทยพุทธครอบครองอาวุธปืน เพื่อรักษาความปลอดภัยให้กับตนเอง ทรัพย์สิน หมู่บ้าน และชุมชน ดังเช่น หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) เพราะเป็นเป้าหมายของผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่ แต่สำหรับชาวมุสลิมดังเช่น หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) ได้ครอบครองอาวุธปืน นอกจากเพื่อความปลอดภัยในการช่วยกันดูแลตนเอง หมู่บ้าน และลดความกลัวจากการตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ การได้รับความไว้วางใจจากเจ้าหน้าที่รัฐ เพราะถูกมองว่าเป็นผู้ก่อการหรือแนวร่วมก่อความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่สำหรับหมู่บ้านที่มี 2 ศาสนา ดังเช่น หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ครอบครองอาวุธปืนก็เพื่อป้องกันตนเอง ทรัพย์สิน และชุมชน และยังสามารถป้องกันดูแลศาสนาของตนเอง และยังช่วยลดความกลัว ในการตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง และยังสร้างความไว้วางใจระหว่างหมู่บ้านรัฐจึงมอบอาวุธปืนให้แก่ชุมชนทั้ง 2 ศาสนา เพื่อให้ช่วยดูแลหมู่บ้านร่วมกัน”

ดังนั้น ระดับความคิดเห็นเฉลี่ยสูงสุดเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นการใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัยและเพื่อลดความกลัว นั้น หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ได้แสดงความคิดเห็นที่ค่อนข้างเห็นด้วยมากกว่าหมู่บ้านอื่น ๆ และระดับความคิดเห็นการใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความไว้วางใจ หมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม) มีระดับความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด

6) ปัจจัยที่มีผลต่อระดับความคิดเห็นการใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัย ลดความกลัว และสร้างความไว้วางใจ โดยแสดงผลการทดสอบตามสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1: สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ตัวแปรอิสระ	หมู่บ้าน					
	บ้านไถญู (มุสลิม)		บ้านควน (พุทธ)		บ้านตลิ่งสูง (มุสลิม)	
	ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย		ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย		ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย	
	ตลอดภัย	กลัว	ไว้วางใจ	ตลอดภัย	กลัว	ไว้วางใจ
1. ปัจจัยส่วนบุคคล						
ศาสนา	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>
เพศ	ปฏิเสธ	<u>ยอมรับ</u>	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
อายุ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
สถานภาพ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
สถานภาพทางสังคม	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	<u>ยอมรับ</u>	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
ระดับการศึกษา	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	<u>ยอมรับ</u>	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
ระดับรายได้	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>
อาชีพ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
2. ปัจจัยทางสังคม	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
ระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่						
3. ปัจจัยภายหลัง						
การมีอาวุธเป็นครอบครัว	<u>ยอมรับ</u>	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	<u>ยอมรับ</u>	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
จำนวนอาวุธเป็น	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	<u>ยอมรับ</u>	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
ระยะเวลาที่	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	<u>ยอมรับ</u>	ปฏิเสธ
ประเภทของอาวุธเป็น	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ	-
4. ด้านความปลอดภัย						
ด้านความกลัว		<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>
ด้านความไว้วางใจ		<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>	<u>ยอมรับ</u>

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย พบว่า หมู่ 1 บ้านโกฎู (อิสลาม) หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) เมื่อทดสอบทางด้านสถิติเพื่อหาความสัมพันธ์ในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางด้านสังคม และปัจจัยภูมิหลัง การทดสอบทางสถิติเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างหมู่บ้านเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนเพื่อสร้างการใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัย เพื่อลดความกลัว และเพื่อสร้างความไว้วางใจนั้น ผลการวิจัยเชิงปริมาณเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้

การวิจัยเชิงคุณภาพ สามารถแยกตามปัจจัยที่ศึกษา ดังนี้

จากการสนทนากลุ่มผ่านการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (description) สรุปประเด็นสำคัญต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์การวิจัย และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) การแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นการกำหนดประเด็นสำหรับการตั้งคำถามในการวิจัยเชิงปริมาณ ทั้งในส่วนของการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) และการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) และแสวงหานโยบายหรือข้อเสนอแนะที่เหมาะสมในการใช้อาวุธปืนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังนี้

1) มิติด้านความปลอดภัย การศึกษาเรื่องการเดินทางของประชาชนในพื้นที่ การเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ และประสบการณ์การใช้ปืนของชาวบ้าน ซึ่งผู้วิจัยอนุมานว่า มีความสัมพันธ์กับมิติด้านความปลอดภัย

1.1 ลักษณะการเดินทางของประชาชนในพื้นที่ การเดินทางของประชาชนในพื้นที่มีความสัมพันธ์กับความปลอดภัย ทั้งก่อนเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ ระหว่างเกิดเหตุการณ์ และหลังเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ ทั้งนี้สถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ปัจจุบันทำให้ประชาชนในพื้นที่ต้องอยู่กันอย่างหวาดระแวง แม้แต่การทำมาหากิน มีความรู้สึกกลัว ๆ กลัว ๆ ไม่กล้าจะออกจากบ้านพักไปไหนมาไหนและต้องระแวดระวังตัวเองตลอดเวลา

ดังตัวอย่างที่ 1 คำให้ข้อมูลของชาวบ้าน หมู่ 1 บ้านโกฎู (มุสลิม)

ก่อนเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ “การใช้ชีวิตอยู่อย่างปกติสุข” ระหว่างเกิดเหตุการณ์ “มีความหวาดระแวงเกิดขึ้นบ้างแต่ไม่มากนัก เช่น เมื่อขับรถออกนอกหมู่บ้านเมื่อมีรถคันอื่น ๆ ขับตามด้านหลังมาก็จะมองกระจกหลังตลอดเวลา แต่เมื่อหลังเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ “ตอนนี้เริ่มมีความรู้สึกที่สามารถใช้ชีวิตปกติแล้ว” จนกระทั่งปัจจุบัน (ปี 2555)

ตัวอย่างที่ 2 คำให้ข้อมูลของชาวบ้านหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ)

ก่อนเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ “ชาวบ้านได้ใช้ชีวิตในการเดินทางออกนอกบ้าน ไปไหนมาไหนได้อย่างสะดวกและปลอดภัย” แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ความรุนแรง

ในพื้นที่ขึ้น “เมื่อต้องเดินทางออกนอกพื้นที่นั้นชาวบ้านต้องออกเดินทางเมื่อใกล้สว่าง และเมื่อเดินทางผ่านหมู่บ้านมุสลิมก็จะรู้สึกใจไม่ค่อยดี (หวิว ๆ) ในช่วงเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในช่วงแรก ๆ บางคนไม่กล้าออกไปไหนเลย ไม่กล้าออกจากบ้านพัก โดยเหตุการณ์ในช่วงปี 2 ปีแรกเกิดความหวาดระแวงกับหมู่บ้านมุสลิมข้างเคียง และหมู่บ้านมุสลิมอื่น ๆ อย่างมาก” แต่เมื่อหลังเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ผ่านมาสักระยะหนึ่ง (ปี 2554) “ความกลัว ความหวาดระแวงต่อกันระหว่างหมู่บ้านไทยพุทธและหมู่บ้านมุสลิมมีน้อยลง เริ่มมีการผ่อนคลายมากขึ้น โดยเฉพาะมุมมองของสมาชิก อบต.ท่านหนึ่ง ได้สะท้อนมุมมองน่าสนใจว่า “ความหวาดระแวงระหว่างกันมีน้อยลง ตอนเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ใหม่ ๆ นั้นชาวบ้านแทบจะไม่มีการออกจากบ้านพักเลย จากความหวาดระแวงที่มีน้อยลงผลมาจากการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในการทำกิจกรรมของหมู่บ้านร่วมกัน เช่น กิจกรรมทำตลาดนัด เป็นต้น”

ตัวอย่างที่ 3 คำให้ข้อมูลของชาวบ้านหมู่ 9 บ้านดิ่งสูง (ผสม)

ชาวบ้านไทยพุทธซึ่งเป็นหมู่บ้านที่เป็นกลุ่มส่วนน้อยในหมู่บ้านดังกล่าว สะท้อนความรู้สึกว่า ก่อนเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ “เวลาทำสวนยาง จะต้องตื่นตักยางตั้งแต่ตี 4 ซึ่งเป็นเรื่องปกติประจำวัน” แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงขึ้น “เหตุการณ์ความรุนแรงได้ทำให้การประกอบอาชีพเปลี่ยนไปทำให้ไม่กล้าออกไปไหน ไม่กล้าออกไปตักยาง หรือเมื่อจำเป็นต้องตักยางก็ต้องขี่รถอ้อมไปทางหมู่บ้านไทยพุทธ หรือไม่ก็ต้องรอจนฟ้าสว่าง (ท้องฟ้าสว่าง) ไม่สามารถทำมาหากินได้แม้แต่ความทุกข์ร้อน วิธีชีวิตก็เปลี่ยนไป ชาวบ้านไม่กล้าออกไปในตอนค่ำคืน จะมีอาการหวาดผวามาตามข่าวที่ออกตามทีวีในแต่ละวัน ชาวบ้านจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มซึ่งจะมีการพูดคุยกันมีการดักเตือนกันให้ระวังตัวมากขึ้น หลังเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ได้ระยะหนึ่ง “ชีวิตเกษตรกรก็สามารถตักยางเป็นเวลาปกติได้ เพราะมีความคุ้นชินกับเหตุการณ์ความรุนแรงและหายกลัวด้วย”

จากประเด็นการสนทนากลุ่มข้างต้น นำไปสู่การตั้งคำถามเพื่อสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมเรื่องความปลอดภัย ต่อไปนี้

ข้อที่ 1 คำถามที่ว่า “หากจำเป็นต้องเดินทางไปตามถนนหรือเส้นทางคมนาคมสายหลัก ข้าพเจ้าจะพกพาอาวุธปืนไปด้วยทุกครั้ง”

ข้อที่ 2 คำถามที่ว่า “หากจำเป็นที่ข้าพเจ้าต้องเดินทางไปตามถนนหรือเส้นทางคมนาคมสายหลัก ข้าพเจ้าจะพกพาอาวุธปืนไปด้วยทุกครั้ง” หรือไม่ควรเดินทางตามลำพัง ควรต้องเดินทางเป็นกลุ่มและเปลี่ยนเส้นทางรวมทั้งเวลาไปทำงานบ่อยครั้ง

ลักษณะการเดินทางของชาวบ้านในพื้นที่ 3 หมู่บ้าน จากการศึกษาตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ความรุนแรง ระหว่างเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงและหลังเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงมีความสัมพันธ์กับมิติเรื่องความปลอดภัยเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ทั้ง 3 หมู่บ้าน

ส่วนใหญ่ ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงอยู่ในช่วงระหว่างการเดินทางทั้งขึ้นรถลอบทำร้ายด้วยอาวุธปืนและวัตถุระเบิด จากผลการศึกษาในเชิงปริมาณ 3 หมู่บ้านโดยเฉพาะ หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ผู้ได้รับผลกระทบจำนวน 12 คนเป็นผลมาจากการลอบทำร้ายระหว่างการเดินทาง ดังนั้น ลักษณะการเดินทางของประชาชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นเหตุสะท้อน มิติของการดำรงชีวิตอยู่ในอย่างปลอดภัย ความมั่นคง

1.2 การเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ การศึกษาการเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ สะท้อนถึงตัวชี้วัดความปลอดภัยอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งแสดงถึงการดำเนินชีวิตของประชาชน ความปกติสุขของหมู่บ้านจะเกิดขึ้นได้อย่างไร เมื่อความรุนแรงยังเกิดขึ้น

สำหรับข้อมูลของชาวบ้านหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์จากผู้เข้าร่วมทั้ง 4 คน โดยมีสีหน้าและคำพูดเศร้าโศกเสียใจกับสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ของหมู่บ้าน

“หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) มีปัญหาความรุนแรงมาก เห็นได้จากการเกิดเหตุการณ์ จำนวน 5 ครั้ง ต่อชาวบ้านไทยพุทธและมุสลิม มีผู้บาดเจ็บ 2 คน และเสียชีวิตจำนวน 5 คน

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชาวบ้านในหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ได้สรุปความคิดเห็นร่วมกันว่ามีแนวร่วมก่อความไม่สงบในพื้นที่ดำเนินการโดยเป็นคนนอกพื้นที่เป็นผู้ลงมือทำและคนในพื้นที่เป็นคนรู้เห็นการกระทำดังกล่าว

ทั้งนี้เมื่อความรุนแรงในพื้นที่เกิดขึ้นย่อมส่งผลให้อาวุธปืนในพื้นที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะอาวุธปืนเป็นสัญลักษณ์และเป็นสิ่งที่รักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนเอง หมู่บ้าน และชุมชนได้

ข้อมูลเชิงปริมาณในแต่ละหมู่บ้านมีเหตุการณ์ความรุนแรงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีความเชื่อมโยงกัน ดังนั้น พบว่า เมื่อพื้นที่ที่มีความรุนแรงเกิดขึ้นมีอิทธิพลทางบวกต่อการยอมรับและใช้อาวุธปืนของประชาชนในหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) นอกจากนี้ ข้อมูลเชิงคุณภาพยังได้ให้ข้อค้นพบใหม่ว่า แม้พื้นที่หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) อยู่ใกล้เคียงและมีพื้นที่ติดกับหมู่ 1 บ้านไถกู (มุสลิม) และหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) แต่เหตุการณ์ความรุนแรงไม่ได้ขยายต่อไปยังหมู่บ้านทั้งสอง

1.3 ประสพการณ์การใช้อาวุธปืน

ประสพการณ์การใช้อาวุธปืนทั้ง 3 หมู่บ้านเหมือนกัน คือ ไม่เคยใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัยให้ตนเอง ครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ มีประสพการณ์การใช้อาวุธปืนจากการฝึกซ้อมและอบรมเท่านั้น และส่วนใหญ่การครอบครองอาวุธปืนเพื่อความอุ่นใจ สบายใจ และรู้สึกมีความปลอดภัยเกิดขึ้น ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 4 คำให้ข้อมูลของผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านหมู่ 1 บ้านไถญู (มุสลิม)

“อาวุธปืนมีไว้ป้องกันตัว เมื่อมีผู้ไม่หวังดีมาทำร้าย และคนอื่นไม่สามารถช่วยได้ อาวุธปืนสามารถช่วยเหลือคนอื่นได้/ลดความกลัวได้/ไว้ป้องกันตนเอง และเมื่อมีผู้ก่อการจะทำร้ายประชาชน ก็ไม่สามารถทำได้ง่าย ๆ เพราะชาวบ้านมีอาวุธปืนแล้ว”

ตัวอย่างที่ 5 คำให้ข้อมูลของชาวบ้านหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ)

“การได้พกพาอาวุธปืนทำให้รู้สึกทำให้รู้สึกอุ่นใจ เมื่อพกพาอาวุธปืนติดตัวตลอดเวลา”

“การมีอาวุธปืนจำนวน 1 กระบอกมากกว่ามีเพื่อนบ้านจำนวน 2 คน”

“การได้พกพาอาวุธปืนทำให้รู้สึกไม่เสียเปรียบเมื่อมีผู้ก่อการร้ายแอบลอบทำร้าย”

“การได้พกพาอาวุธปืนการครอบครองอาวุธปืนสามารถป้องกันตัวได้ใน 1 จุด และที่สำคัญการมีอาวุธปืนสามารถลดความกลัวได้ระดับหนึ่ง”

จากประสบการณ์การใช้อาวุธปืนในหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ทุกคนในกลุ่มสนทนาผ่านการฝึกอบรมการใช้อาวุธปืนมาแล้วทั้งสิ้น จากการเป็นชรบ./อรบ./ทสมช. แม้ยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการใช้อาวุธปืนเพื่อป้องกันเหตุการณ์ความรุนแรงจริง แต่ก็มีประสบการณ์การฝึกทบทวนการใช้อาวุธปืนทุกปี ปีละ 2 ครั้ง รวมทั้งผู้ร่วมสนทนากลุ่มมีการครอบครองอาวุธปืนมาหลายปี ตั้งแต่ปี 2547 ก็ยังไม่เคยใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัยให้แก่ตนเอง สังคมและชุมชนเลย ซึ่งเป็นสิ่งยืนยันว่าเมื่อประชาชนได้ครอบครองอาวุธปืนทำให้ไม่เกิดเหตุการณ์รุนแรงเกิดขึ้นในหมู่บ้านอีก

ตัวอย่างที่ 7 คำให้ข้อมูลของชาวบ้านไทยมุสลิมในหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม)

ชาวบ้านที่ร่วมสนทนากลุ่ม เล่าประสบการณ์การใช้อาวุธปืน ซึ่งผู้เล่าได้ผ่านประสบการณ์โดนลอบทำร้ายโดยมีอาวุธปืน โดยสามารถต่อสู้และป้องกันตัวเองให้รอดปลอดภัยจากเหตุการณ์ดังกล่าวได้ ทำให้รู้สึกว่า “มีความมั่นใจเกือบ 50 เปอร์เซ็นต์ ว่าอาวุธปืนสามารถป้องกันตัวได้เพราะไม่สามารถคาดหวังเจ้าหน้าที่มาช่วยได้”

ตัวอย่างที่ 8 คำให้ข้อมูลของชาวบ้านไทยพุทธในหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม)

“เมื่อได้ครอบครองอาวุธปืนทำให้รู้สึกว่าตัวเองตัวใหญ่ขึ้นมาก มีอาวุธปืนแล้วรู้สึกเป็นผู้ชายมากขึ้น อาวุธปืนสามารถช่วยเราได้เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน ไข้แล้วรู้สึกอุ่นใจและยังช่วยเหลือคนอื่นได้ด้วย ช่วยป้องกันตัวเราเองเป็นเรื่องเพียงเล็กน้อย แต่สามารถช่วยคนอื่นได้ และเมื่อได้ใช้อาวุธปืนแล้วหายกลัว และรู้สึกปลอดภัยขึ้น”

จากข้อมูลเชิงคุณภาพจะเห็นได้ว่า ทั้ง 3 หมู่บ้านมีความคิดเห็นเหมือนกันว่าในการครอบครองอาวุธปืนทำให้รู้สึกสบายใจ และทำให้หายกลัวจากเหตุการณ์ความรุนแรงได้

จากประสบการณ์ที่ผู้ร่วมสนทนากลุ่มบอกเล่า ส่งผลต่อผู้วิจัยในการกำหนดแบบสอบถาม ได้สอดคล้องและมุ่งตอบคำถามวิจัยได้อย่างแท้จริง จากเหตุผลความรุนแรงในพื้นที่ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความต้องการใช้อาวุธปืนเพื่อใช้ป้องกันตัวเอง ครอบครัว และชุมชนก็ย่อมมีมากขึ้น โดยเหตุผลหลักเพราะอาวุธปืนสามารถตอบโต้บุคคลที่กระทำความรุนแรงต่อตนเองได้

การครอบครองอาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัยใน 3 หมู่บ้าน ที่เกิดขึ้นจากการเดินทาง โดยเฉพาะหมู่ 6 บ้านควน (ผสม) การเดินทางในการประกอบอาชีพเพื่อตัดยางทำได้ยากลำบาก หรือ การเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่โดยเฉพาะพื้นที่หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) เมื่อเหตุการณ์เริ่มคลี่คลายประชาชนระหว่างชาติพันธุ์มีความไว้วางใจเกิดขึ้น แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นใหม่ก็ทำให้ความไม่ไว้วางใจเกิดขึ้นอีกครั้ง และประสบการณ์ในการใช้ปืนซึ่งทั้ง 3 หมู่บ้านมีการใช้อาวุธปืนจากการอบรมทั้งสิ้น ยังไม่ได้มีใช้เพื่อทำร้ายผู้ที่ก่อให้เกิดความรุนแรงในพื้นที่เลย

ดังนั้น การอนุมานความสัมพันธ์ในมิติความปลอดภัยสอดคล้องกับข้อมูลเชิงปริมาณ โดยทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างยอมรับและมีความคิดเห็นเห็นด้วยว่าเมื่อมีอาวุธปืนสามารถทำให้เกิดความปลอดภัยในการเดินทาง การประกอบอาชีพ และสามารถรักษาชีวิตตนเอง ครอบครัว ชุมชน และหมู่บ้านได้

2) มิติความกลัว

จากบริบทในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จากความรุนแรงที่เกิดขึ้น การตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงที่ไม่แบ่งแยกชาติพันธุ์ อาวุธปืนอาจเป็นคำตอบหนึ่งในการลดความกลัวที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ และจากข้อมูลเชิงปริมาณที่เป็นข้อยืนยันว่า ทั้ง 3 หมู่บ้านเห็นด้วยที่ให้มีการใช้และครอบครองอาวุธปืนในพื้นที่ แต่สำหรับการสนทนากลุ่มทั้ง 3 หมู่บ้านมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยหมู่ 1 บ้านไถกูบ (มุสลิม) อาวุธปืนมีความจำเป็นเฉพาะผู้นำชุมชน แต่สำหรับหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) อาวุธปืนมีความจำเป็นในพื้นที่อย่างมาก เนื่องจากชาติพันธุ์ไทยพุทธเป็นกลุ่มเป้าหมายของกลุ่มก่อการไม่สงบในพื้นที่ แต่สำหรับหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ในกลุ่มชาติพันธุ์ไทยพุทธมีคิดเห็นว่าอาวุธปืนไม่จำเป็นในพื้นที่ ในฐานะบริบทของชาวบ้าน แต่สำหรับชาติพันธุ์มลายูในฐานะผู้นำชุมชนมีความคิดเห็นว่าอาวุธปืนมีความจำเป็น

จากประเด็นดังกล่าวข้างต้น ผู้ร่วมสนทนากลุ่มจากหมู่ 1 บ้านไถกูบ (มุสลิม) ได้บอกเล่าประสบการณ์ เรื่องความจำเป็นที่ต้องการใช้อาวุธปืนเพื่อลดความความกลัว ตัวอย่างที่ 9 คำให้ข้อมูลดังนี้

“เมื่อเปรียบเทียบระหว่างไทยพุทธกับมุสลิมแล้ว ไทยพุทธจะได้ครอบครองอาวุธปืนได้มากกว่ามุสลิม เพราะมุสลิมทำเรื่องขอไปจะได้รับการอนุมัติน้อยกว่าอาจเป็นเพราะราชการไม่ไว้วางใจและมีความกลัวเมื่อชาวไทยมุสลิมครอบครองอาวุธปืน สำหรับอาวุธปืนเถื่อน ในหมู่ 1 บ้านไถกูบ

(มุสลิม) ไม่มี และการครอบครองอาวุธปืนในระดับชาวบ้านไม่ยากให้มีเพราะคิดว่าไม่จำเป็น แต่สำหรับผู้นำของชุมชนจำเป็นต้องมี ถ้าผู้นำมีความจำเป็นต้องใช้ แต่ความจำเป็นนั้นควรมีความจำเป็นเฉพาะกลุ่ม กลุ่มที่เห็นว่าเป็นผู้นำ คนที่มีธุรกิจมีไว้เฉพาะบางคน เพื่อไว้ป้องกันตัว แต่ชาวบ้านทั่วไปไม่จำเป็นต้องใช้ สำหรับชนบทก็มีความจำเป็น ไม่สนับสนุนสำหรับนักเรียนและนักการเมือง”

ตัวอย่างที่ 10 คำให้ข้อมูลของชาวบ้านชาวบ้านหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ)

“เนื่องจากทั้งหมดมองเห็นว่าชาวไทยพุทธเป็นผู้ที่เป็นเป้าหมายของผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่ ทำให้ความรู้สึกเป็นชาตินิยมเข้มข้นมากยิ่งขึ้นและมีความรู้สึกว่าการลุกขึ้นมาปกป้องหมู่บ้านเป็นสิ่งจำเป็นเหตุผลว่า อาวุธปืนมีความจำเป็นเพื่อป้องกันตนเอง/ทรัพย์สิน และเป็นเสมือนปัจจัยในการดำรงชีวิต หรือแม้กระทั่งเวลาลืมโทรศัพท์ไว้ที่บ้านไม่กลับมาเอาได้ แต่ถ้าลืมปืนไว้ที่บ้านยังก็ต้องกลับมาเอา”

ในขณะเดียวกันผู้ร่วมสนทนากลุ่ม ในหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) มีการแสดงความคิดเห็นเป็น 2 แนวทาง มีทั้งผู้เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการใช้อาวุธปืนเพื่อลดความรุนแรง โดยให้เหตุผลว่า

ตัวอย่างที่ 11 คำให้ข้อมูลของชาวบ้านหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม)

“อาวุธปืนมีความจำเป็นมากกับเรา ถ้าไม่มีไม่รู้จะโดนยิงตอนไหน เช่น กรณีชาวบ้านในหมู่บ้านหลายคนถูกรอดชีวิตก็เพราะมีอาวุธปืน กลางคืนมีความจำเป็นต้องพกพาแต่กลางวันไม่ต้องพกพา แต่ในทางกลับกันอาวุธปืนมีข้อเสีย แต่ก็คิดว่าการมีปืนนั้นน่าจะมีเพื่อนบ้านที่ดื้ออะไรจะปลอดภัยกว่ากัน และอีกอย่างการลงพื้นที่ถ้าเอาปืนไปด้วยจะไม่มีความเป็นมิตร อาวุธปืนหาง่าย (ปืนเถื่อน) ง่าย มีเยอะมาก ถ้าไม่มีอาวุธปืนเมื่อเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงก็อาจจะโดนเผาด้วย บางที่ได้ปืนเป็นของแถมด้วย”

โดยสรุปหมู่ 1 บ้านไถ่บุญ (มุสลิม) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ความสัมพันธ์ระหว่างอาวุธปืนกับความจำเป็นที่ต้องครอบครองอาวุธปืน แต่มีความจำเป็นเฉพาะกลุ่ม แต่ในระดับประชาชนหรือชาวบ้านโดยทั่วไปไม่มีความจำเป็นต้องมีอาวุธปืน ในส่วนหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) มีความคิดเห็นสนับสนุนว่าอาวุธปืนมีความจำเป็นมากในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้

ดังนั้น ความจำเป็นของความต้องการครอบครองอาวุธปืนในพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์ที่เกื้อกูลกันโดยหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) มีความต้องการครอบครองอาวุธปืนมากที่สุด จะได้รับการสนับสนุนอาวุธปืนมากที่สุด เพื่อลดความกลัวในการใช้ชีวิตในสถานการณ์พื้นที่ที่ไม่ปกติ สำหรับหมู่ 1 บ้านไถ่บุญ (มุสลิม) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ความสัมพันธ์ในเรื่องความต้องการครอบครองอาวุธปืนมีการสนับสนุนที่น้อยกว่าเนื่องจากความหวาดกลัวและความหวาดระแวงจากเจ้าหน้าที่รัฐ

ข้อมูลจากการสนทนากลุ่ม สามารถยืนยันผลการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงปริมาณได้ในหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีระดับความกลัวในระดับที่มากต่อเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ การยอมรับให้มีและใช้อาวุธปืนมีความจำเป็นมากในทิศทางเดียวกัน เช่นเดียวกัน แต่สำหรับหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ยังมีความสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน

สำหรับเรื่องความจำเป็นในความต้องการอาวุธปืน ผู้ร่วมสนทนากลุ่ม จากหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) ได้บอกเล่าประสบการณ์ เรื่องความจำเป็นที่ต้องการใช้อาวุธปืนนั้น สะท้อนการแก้ปัญหาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยภาพรวมได้ โดยมีมุมมองดังตัวอย่างที่ 11 ดังนี้

“ถ้าภาครัฐสนับสนุนให้คนในพื้นที่พกพาอาวุธปืนเป็นปกติไม่ช่วยแก้ไขปัญหาเหตุการณ์ความไม่สงบได้ ควรสนับสนุนให้ผู้นำอย่างเดียวยกไม่ยุติธรรม ผู้ประกอบการที่จำเป็นมีเช่นเดียวกัน และการที่มีทหารไม่สามารถช่วยเราได้ ที่สำคัญจากมาตรการรักษาความปลอดภัยแบบตั้งด่านประชาชนก็ไม่เชื่อในการตั้งด่าน อยากให้มีการตั้งด่านกลางคืน แทนการตั้งด่านในช่วงกลางวัน น่าจะช่วยแก้ปัญหาได้มากกว่า”

สำหรับผู้ร่วมสนทนากลุ่มจากหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ได้แสดงความคิดเห็นในลักษณะเดียวกับ หมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) โดยให้เหตุผลความจำเป็นในการครอบครองอาวุธปืน รวมทั้งแสดงความคิดเห็นเชิงประจักษ์ประจักษ์ ดังตัวอย่างที่ 12 ดังนี้

“ถ้ารัฐสนับสนุนยังงี้ก็แก้ไขไม่ได้ ทางเดียวที่แก้ได้คือการเหยียวยา ถ้าไทยมุสลิมได้พกพาอาวุธปืน ไทยพุทธมีปืน ปัญหาที่ไม่มีทางจบสิ้น การที่สนับสนุนให้คนไทยพุทธมีปืนก็เพื่อป้องกันตนเอง ป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน ป้องกันการก่อการร้าย ไทยมุสลิมไม่ต้องซื้อปืนปล้นอย่างเดียว”

ผู้ร่วมสนทนากลุ่มจากหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) มีความคิดเห็นเช่นเดียวกับหมู่บ้านข้างต้น โดยมีมุมมอง คือ การยอมรับให้มีและใช้อาวุธปืนมากเกินไปก่อให้เกิดปัญหาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มากขึ้น ดังตัวอย่างที่ 13 ดังนี้

“จริง ๆ ปัญหาความรุนแรงในพื้นที่เกิดจากมีอาวุธปืนเยอะมาก การจดทะเบียนอาวุธปืนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีเยอะมาก (มากกว่า 1 ล้านกระบอก) ช่วยแก้ปัญหาได้ในเรื่องความปลอดภัยเท่านั้น ถ้ามีนโยบายปืนเป็นล่าเป็นสัน นโยบายการตั้งด่านตรวจก็ต้องลดบทบาท และอยากให้มีการอบรมกฎหมายการมีอาวุธปืนเพื่อสร้างความตระหนักรู้ ที่สำคัญควรจะมีการจัดระเบียบอาวุธปืนที่มีในขณะนี้ ที่สำคัญรัฐควรให้อย่างอื่นมากกว่าให้อาวุธปืนแก่ชาวบ้าน”

ดังนั้น ทั้ง 3 หมู่บ้านมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าอาวุธปืนไม่สามารถแก้ไขความรุนแรงในพื้นที่ได้ อาวุธปืนเป็นเพียงเครื่องมือที่สร้างความปลอดภัย ลดความกลัว เมื่อได้ครอบครองเพียงเท่านั้น

ความสัมพันธ์ในมิติความกลัวของผู้ร่วมสนทนากลุ่มในการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอาวุธปืนกับความจำเป็นต้องครอบครองอาวุธปืน และอาวุธปืนกับการแก้ไขปัญหาในพื้นที่ มิติด้านความกลัว พบว่า มีความแตกต่างจากข้อมูลเชิงปริมาณ ทั้งนี้ในข้อมูลเชิงปริมาณทั้ง 3 หมู่บ้าน เห็นด้วยว่าอาวุธปืนมีความจำเป็นในพื้นที่ แต่ข้อมูลจากผู้ร่วมสนทนากลุ่มซึ่งเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ มีข้อค้นพบว่าอาวุธปืนไม่มีความจำเป็นในพื้นที่โดยมีเหตุผลว่า ถ้ามีอาวุธปืนเพิ่มมากขึ้นความรุนแรงก็จะเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน

ดังนั้น จากแสดงความคิดเห็นดังกล่าวอาวุธปืนไม่สามารถนำมาซึ่งการแก้ไขปัญหาในพื้นที่ได้ แต่อาวุธปืนเพียงแต่ทำให้มีความรู้สึกหยาบกลัวได้

3) มิติความไว้วางใจ

มิติในด้านความไว้วางใจเป็นมิติที่แสดงถึงระดับความสัมพันธ์ของประชาชนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ความไว้วางใจมีความสำคัญมากในเรื่องของการสร้างความสัมพันธ์ โดยก่อนเกิดเหตุการณ์ชาวบ้านในหมู่บ้านเดียวกันเดินทางไปมาหาสู่กันปกติ หรือชาวไทยพุทธกับชาวไทยมุสลิมก็ไปมาหาสู่กัน เนื่องจากเคยเป็นเพื่อนกันมาก่อน ระหว่างเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ ประชาชนในพื้นที่เกิดความหวาดระแวง เกิดความไม่ไว้วางใจกันทั้งชาวไทยพุทธกับชาวไทยมุสลิมและชาวไทยมุสลิมกับชาวไทยมุสลิม

จากความสัมพันธ์ในการช่วยเหลือกันระหว่างเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่นำมาซึ่งความไว้วางใจในการอยู่ร่วมกัน ดังตัวอย่างที่ 14 ของชาวบ้านหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) คนที่ 1

“เพื่อนบ้านชาวไทยมุสลิมจะคอยเตือนไม่ให้ชาวบ้านไทยพุทธเดินทางผ่านเส้นทางหมู่บ้านมุสลิม”

และตัวอย่างที่ 15 ของชาวบ้านหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) คนที่ 2

“การสังเกตการณ์เดินทางของคนแปลกหน้าที่เข้ามาในหมู่บ้าน โดยมีการตั้งเวรยามร่วมกัน ทำให้ไม่เคยเกิดเหตุการณ์รุนแรง”

สำหรับความสัมพันธ์ของเด็กและเยาวชนค่อนข้างควบคุมยาก แม้จะจัดกิจกรรมกีฬาสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมก็ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีได้ยาก เพราะมีปัญหาเรื่องยาเสพติดเข้ามาในหมู่บ้าน หรือปัญหาเด็กแยกกันเรียนระหว่างไทยพุทธกับมุสลิม ซึ่งเมื่อก่อนความสัมพันธ์ระหว่างเด็ก ๆ ในบ้านตลิ่งสูงและบ้านไถกูปูได้เรียนโรงเรียนเดียวกันแต่ปัจจุบันเด็กไทยพุทธเมื่อจบจากโรงเรียนตลิ่งสูงก็ไปเรียนในตัวเมืองอำเภอสุไหงปาตีทั้งหมด และเด็กมุสลิมก็ย้ายไปเรียนโรงเรียนปอเนาะเกือบ 90 เปอร์เซ็นต์ หรือโรงเรียนตาดีกา เป็นต้น ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กทั้งไทยพุทธและมุสลิมห่างเหินกันมากยิ่งขึ้น ดังกล่าวข้างต้นล้วนเป็นผลกระทบจากเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ทั้งสิ้น

ความสัมพันธ์ของเยาวชนในพื้นที่เมื่อเกิดความสัมพันธ์ในลักษณะแบบนี้เกิดขึ้นต่อไปเรื่อย ๆ จะทำให้ความสัมพันธ์ไทยพุทธและมุสลิมถูกตัดขาดได้ และจะนำมาซึ่งความไม่ไว้วางใจกัน

ในทางกลับกัน สำหรับผู้ร่วมสนทนากลุ่มที่มาจากชาวบ้านในหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) คนที่ 3 ได้กล่าวด้วยความตัดพ้อประชันต่อการทำงานของหน่วยงานต่างที่มาช่วยแก้ไขปัญหาในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เมื่อผู้วิจัยได้สังเกตจากสีหน้าของผู้ร่วมสนทนา ตัวอย่างที่ 18 ดังนี้

“สิ่งที่สำคัญหลังเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ คือ โครงการต่าง ๆ ทั้งหน่วยงานภาครัฐ เอกชน เป็นต้น ได้เข้ามาในพื้นที่ เป้าหมายเพื่อตอบสนองพี่น้องมุสลิมทั้งสิ้น ชุมชนไทยพุทธแค่ผลพลอยได้ก็เข้ามา ทั้งนี้รัฐบาลควรดูแลทุกหมู่บ้านอย่างเท่าเทียมกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะชาวไทยพุทธสามารถพึ่งตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งระบบราชการ”

จากคำกล่าวดังกล่าวเป็นสิ่งที่สะท้อนการทำงานแก้ไขปัญหาของหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่ซึ่งไม่สามารถตอบสนองชาวบ้านในพื้นที่ได้อย่างแท้จริง การถกทอความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างชาวบ้านด้วยกันที่ถูกตัดขาดจากสถานการณ์ความรุนแรง ดังนั้น การแก้ไขปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ต้องตอบสนองและมุ่งสร้างความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นในพื้นที่เพื่อให้ประชาชนเกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน และสามารถอยู่ร่วมกันได้

ในส่วนของผู้ร่วมสนทนากลุ่มจากหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) คนที่ 1 ได้เล่าประสบการณ์ที่แสดงออกถึงความหวังต่ออนาคตของหมู่บ้าน ตัวอย่างที่ 18 ดังนี้

หลังเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ “พวกเราสังเกตได้ว่าความหวาดระแวงระหว่างชาวบ้านลดลง มีการทำงานที่ช่วยกันมากขึ้น เช่น เมื่อมีงานวัด ประเพณีสงกรานต์ ชักพระ (ออกพรรษา) เป็นต้น พี่น้องมุสลิมก็มาช่วยกัน และมาร่วมกันทำกิจกรรม แม้จะเป็นกิจกรรมของคนไทยพุทธ”

ดังนั้น การแสดงความคิดเห็นในมิติด้านความไว้วางใจของชาวบ้านหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านไม่ดีเท่าที่ควรตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่จนถึงปัจจุบัน นำมาซึ่งการขาดความไว้วางใจต่อเพื่อนบ้านที่เป็นชาวไทยมุสลิมและขาดความไว้วางใจต่อหน่วยงานต่าง ๆ ที่ดำเนินการในการแก้ไขปัญหาความรุนแรงพื้นที่ แต่สำหรับในหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) แม้เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างไทยพุทธและมุสลิมในหมู่บ้านมีความหวาดระแวงซึ่งกันและกัน แต่ในปัจจุบันแม้เหตุการณ์จะรุนแรงน้อยลงชาวบ้านในหมู่บ้านไทยพุทธและมุสลิมกลับมาทำกิจกรรมร่วมกัน ถกทอความสัมพันธ์มากขึ้น ซึ่งจะนำมาซึ่งความสัมพันธ์ที่ดีและเกิดความไว้วางใจในการอยู่ร่วมกัน

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพจากการสนทนากลุ่มทั้ง 3 หมู่บ้าน สรุปได้ดังนี้

มิติด้านความปลอดภัยมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงปริมาณว่า ทั้ง 3 หมู่บ้านยอมรับ และมีความคิดเห็นที่เห็นด้วยว่าเมื่อมีอาวุธปืนสามารถทำให้เกิดความปลอดภัยในการเดินทาง การประกอบอาชีพ และการร่วมกันรักษาชีวิตตนเอง ครอบครัว ชุมชน และหมู่บ้าน

มิติด้านความกลัวมีความแตกต่างจากข้อมูลเชิงปริมาณ ทั้งนี้ในข้อมูลเชิงปริมาณทั้ง 3 หมู่บ้าน เห็นด้วยว่าอาวุธปืนมีความจำเป็นในพื้นที่ แต่ข้อมูลจากผู้ร่วมสนทนากลุ่มซึ่งเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ มีข้อค้นพบว่าอาวุธปืนไม่มีความจำเป็นในพื้นที่โดยมีเหตุผลว่า ถ้ามีอาวุธปืนเพิ่มมากขึ้นความรุนแรง ก็จะเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน ซึ่งอาวุธปืนไม่สามารถนำมาซึ่งการแก้ไขปัญหาในพื้นที่ได้ แต่อาวุธปืนสามารถทำให้หายกลัวได้เท่านั้น

ข้อมูลวิจัยเชิงคุณภาพในมิติด้านความไม่ไว้วางใจมีความน่าสนใจมาก จากข้อค้นพบ หมู่ 1 บ้านไถกูปู (มุสลิม) และหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ที่มีชาติพันธุ์เดียวกันจะมีความสัมพันธ์และความไว้วางใจที่ดีต่อกันในหมู่บ้านเดียวกัน แต่เมื่อมีความสัมพันธ์ระหว่างหมู่บ้านที่มีชาติพันธุ์ต่างกัน จะมีความกลัว ความไม่ไว้วางใจกันและกัน แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านไม่ดีเท่าที่ควร ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่จนถึงปัจจุบัน แต่สำหรับในหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) แม้เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมในหมู่บ้าน มีความหวาดระแวงซึ่งกันและกัน และมีความหวาดระแวงกันและกันระหว่างหมู่บ้านด้วยเช่นเดียวกัน

ดังนั้น ความต้องการในการครอบครองอาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัยให้กับตนเอง ครอบครัว ชุมชน และสังคม เพื่อลดความกลัวจากผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ความหวาดระแวงที่ต้องตกเป็นเป้าหมาย ตกเป็นเหยื่อ ของการลอบทำร้ายจากผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่ และเพื่อสร้างความไว้วางใจจากเจ้าหน้าที่รัฐ จากคนในครอบครัว จากชุมชน อาวุธปืนอาจจะไม่ใช่คำตอบสำหรับการแก้ไขปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ดังกล่าว

บทสรุป

ปัจจุบันนี้ชาวไทยพุทธในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความต้องการอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันตนเอง เนื่องจากมีความคิดว่าตนเองมักตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง สำหรับชาวมุสลิมทั่วไป มีความรู้สึกที่อาวุธปืนทำให้พวกเขาได้รับความปลอดภัยและได้รับความไว้วางใจจากหน่วยงานภาครัฐมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันอาวุธปืนก็ทำชาวมุสลิมไม่ปลอดภัยเพราะอาจทำให้เจ้าหน้าที่รัฐหวาดระแวง ซึ่งเป็นข้อสรุปที่สะท้อนทัศนคติและความรู้สึกโดยทั่วไปของผู้คนส่วนใหญ่เกี่ยวกับอาวุธปืนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

การใช้อาวุธปืนทำให้ความรุนแรงเกิดขึ้นมากขึ้น แม้กฎหมายจะกำหนดให้เจ้าหน้าที่พกพาอาวุธปืน ออกนอกสถานที่ได้ แต่การใช้อาวุธปืนทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิต สร้างความ

หวาดระแวง และมุ่งสร้างความไม่ไว้วางใจกันระหว่างชาวไทยพุทธและมุสลิม (Gary Kleck, Marc Gertz, 1995) “ในแต่ละปีมีคนใช้อาวุธปืนเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีความแนชัดในการใช้อาวุธปืนว่าสามารถป้องกันชีวิตได้เท่าไร มีคนที่ถูกฆ่า คนที่ตายโดยใช้อาวุธปืนเป็นมูลค่าเท่าไร คนที่ใช้อาวุธปืนจะสามารถมีปืนเพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สินได้” ดังนั้น ทศนคติเกี่ยวกับการสร้างความปลอดภัยเพื่อลดความกลัวและการสร้างความไว้วางใจ โดยการยอมรับให้มีและให้ใช้อาวุธปืน และค้นหาแนวทงนโยบายหรือข้อเสนอแนะที่เหมาะสมในการใช้อาวุธปืนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องศึกษา

ความรุนแรงจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความเชื่อมโยงกับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ ในพื้นที่วิจัย แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความรุนแรงในหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) และหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) มีระดับความรุนแรงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น อนุมานได้ว่าเป็นผลมาจากลักษณะของทั้ง 2 หมู่บ้านเป็นหมู่บ้านที่มีประชากรที่มีศาสนาเดียวกันและมีชาติพันธุ์เหมือนกันอยู่ด้วยกัน

แต่สำหรับหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ที่มีความหลากหลายของชาติพันธุ์มีชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมอยู่ร่วมกันกลับมีผู้ได้ผลกระทบจำนวนมากที่สุดและมีระดับความรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิตมากที่สุด จากผลการวิจัยนั้นแสดงให้เห็นว่าผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ มีความต้องการสร้างความหวาดระแวง ความไม่ไว้วางใจกันระหว่างไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมซึ่งเป็นชาวบ้านที่มีความต่างทางชาติพันธุ์และมีปฏิสัมพันธ์กันในหมู่บ้านเดียวกัน ซึ่งแตกต่างจากสถานการณ์ปกติในพื้นที่ทั่วไป เมื่อมีลักษณะประชากรพื้นที่เดียวกันมีความหลากหลายของชาติพันธุ์ทำให้มีความร่วมมือกันช่วยกันดูแลชุมชนมากขึ้น

ผลการสถิติเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างหมู่บ้านเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนเพื่อสร้างการยอมรับและให้ใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัย เพื่อลดความกลัว และเพื่อสร้างความไว้วางใจ พบว่าหมู่ 1 บ้านไถกูบู (อิสลาม) หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) มีระดับความคิดเห็นว่าอาวุธปืนมีอิทธิพลต่อการสร้างความปลอดภัย ลดความกลัว และสร้างความไว้วางใจ ปรากฏผลข้อมูลที่นำเสนอใจอย่างมาก สามารถสรุปได้ ดังนี้

“ชาวไทยพุทธ ครอบครองอาวุธปืน เพื่อรักษาความปลอดภัยให้กับตนเอง ทรัพย์สิน หมู่บ้านและชุมชน ดังเช่น หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) เพราะเป็นเป้าหมายของผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่ แต่สำหรับชาวไทยมุสลิม ดังเช่น หมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) ได้ครอบครองอาวุธปืน นอกจากเพื่อความปลอดภัยในการช่วยกันดูแลหมู่บ้านและลดความกลัวจากการตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ การได้รับความไว้วางใจจากเจ้าหน้าที่รัฐ เพราะถูกมองว่าเป็นผู้ก่อการหรือแนวร่วมก่อความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่สำหรับหมู่บ้านที่มี 2 ศาสนาอยู่ร่วมกัน ดังเช่น หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) การครอบครองอาวุธปืนเพื่อป้องกันตนเองในพื้นที่ของศาสนาตนเองเท่านั้น

และเพื่อต้องการลดความกลัว และสร้างความไว้วางใจ รวมด้วยกันโดยเฉพาะการนำอาวุธปืนที่ได้รับจากหน่วยงานภาครัฐมาดูแลหมู่บ้านร่วมกัน”

ดังนั้น ในสถานการณ์ปัจจุบัน ประชาชนไทยพุทธโดยภาพรวมในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้มีความรู้สึกได้ว่า “อาวุธปืนมีความจำเป็นและการใช้อาวุธปืนในพื้นที่ทำให้พวกเขาสามารถอยู่ได้ด้วยความปลอดภัย ไม่มีความกลัวและสร้างความไว้วางใจระหว่างกัน

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นอาจมาจากการพยายามวัดตัวแปรชาติพันธุ์โดยใช้ศาสนาเป็นตัวแบ่งชาติพันธุ์ทำให้ยังมีข้อจำกัด จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาเชิงปริมาณที่ผ่านมาก็พบปัญหาเช่นกัน ทำให้ผลการศึกษาไม่แน่นอน แต่การศึกษาค้นคว้าได้ใช้ข้อมูลเชิงคุณภาพมาเติมเต็มในส่วนดังกล่าวได้ดี การศึกษาในอนาคตจำเป็นต้องมีความระมัดระวังในการวัด และควรพิจารณาใช้แนวทางการศึกษาเชิงคุณภาพ ซึ่งในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่ามีเหมาะสมในการศึกษา มากกว่าการใช้แบบสอบถามสำรวจในเชิงปริมาณ

ผลการศึกษาเชิงคุณภาพด้วยการสนทนากลุ่ม พบว่า การศึกษาทัศนคติต่อการยอมรับให้มีและใช้อาวุธปืนนั้นเป็นการยืนยันในเรื่องผลกระทบเชิงลบในการใช้อาวุธปืนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ควรต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้อาวุธปืนและเผยแพร่อาวุธปืนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพราะการให้ประชาชนในพื้นที่ครอบครองอาวุธปืนมากยิ่งขึ้น ความไว้วางใจต่อกันลดน้อยลง ความกลัวระหว่างกันมีมากขึ้น ความปลอดภัยที่จะมาภายหลังก็น้อยลงเช่นเดียวกัน ทำให้เกิดการแบ่งขั้วทางชาติพันธุ์ศาสนามากยิ่งขึ้น การถักทอสายสัมพันธ์เพื่อขอคืนดีระหว่างศาสนาเป็นไปได้ยากยิ่งขึ้น ก่อให้เกิดความรุนแรงระหว่างชุมชนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากสายสัมพันธ์ของผู้คนถูกบั่นทอน และการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุจากการแตกต่างทางชาติพันธุ์เกิดขึ้นมากยิ่งขึ้นเช่นเดียวกัน

จากการวิจัยเรื่องทัศนคติของประชาชนต่อการใช้อาวุธปืนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีกลุ่มตัวอย่างจากประชาชนหมู่ 1 บ้านโกฎู (มุสลิม) หมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) และ หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ในตำบลสุโงปาตี อำเภอสุโงปาตี จังหวัดนราธิวาส จากการวิจัยเชิงปริมาณมีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยพบว่า

มิติด้านความปลอดภัยมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงปริมาณว่า ทั้ง 3 หมู่บ้านยอมรับและมีความคิดเห็นที่เห็นด้วยว่าเมื่อมีอาวุธปืนสามารถทำให้เกิดความปลอดภัยในการเดินทาง การประกอบอาชีพ และการร่วมกันรักษาชีวิตตนเอง ครอบครัว ชุมชน และหมู่บ้าน

มิติด้านความกลัวมีความแตกต่างจากข้อมูลเชิงปริมาณ ทั้งนี้ในข้อมูลเชิงปริมาณทั้ง 3 หมู่บ้านเห็นด้วยว่าอาวุธปืนมีความจำเป็นในพื้นที่ แต่ข้อมูลจากผู้ร่วมสนทนากลุ่มซึ่งเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพมีข้อค้นพบว่าอาวุธปืนไม่มีความจำเป็นในพื้นที่โดยมีเหตุผลว่า ถ้ามีอาวุธปืนเพิ่มมากขึ้น

ความรุนแรงก็จะเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน ซึ่งอาวุธปืนไม่สามารถนำมาซึ่งการแก้ไขปัญหาในพื้นที่ได้ แต่อาวุธปืนสามารถทำให้หายกลัวได้เท่านั้น

ข้อมูลวิจัยเชิงคุณภาพในมิติด้านความไว้วางใจมีความน่าสนใจมาก จากข้อค้นพบ จากหมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) และหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) ที่มีชาติพันธุ์เดียวกันจะมีความสัมพันธ์และความไว้วางใจที่ดีต่อกันในหมู่บ้านเดียวกันหรือระหว่างศาสนาเดียวกันเท่านั้น แต่เมื่อมีความสัมพันธ์ระหว่างหมู่บ้านที่มีชาติพันธุ์ต่างกันจะมีความกลัว ความไม่ไว้วางใจกันและกัน แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านไม่ดีเท่าที่ควรตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่จนถึงปัจจุบัน แต่สำหรับในหมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) แม้เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างไทยพุทธและมุสลิมในหมู่บ้านเดียวกันมีความหวาดระแวงซึ่งกันและกันแล้ว ยังพบว่าระหว่างหมู่บ้านด้วยกันก็มีความหวาดระแวงกันและกันเช่นเดียวกัน ดังนั้น ข้อค้นพบที่เกิดขึ้นอาวุธปืนอาจจะไม่ใช่คำตอบสำหรับการแก้ปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ หรือการใช้ความรุนแรงจากอาวุธปืนยุติความรุนแรงจากสถานการณ์ในพื้นที่

ดังนั้น จากข้อสรุปจากการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เมื่อนำมาเชื่อมโยงกับบริบทของสังคมในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้สามารถสร้างความเข้าใจในบริบทของพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มากขึ้น

ความพยายามให้ประชาชนครอบครองอาวุธปืนเพื่อช่วยกันดูแลชุมชน เป็นความพยายามทำลายกระบวนการสร้างสันติภาพ (Peace Process) กระบวนการที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับความหวาดกลัวระหว่างกันมีความไว้วางใจกันมากยิ่งขึ้น เนื่องจากไม่สีกกลไกในการควบคุมดูแลการใช้อาวุธปืน การควบคุมดูแลที่ไม่เพียงพอ เมื่อการครอบครองอาวุธปืนได้ง่ายยิ่งขึ้นส่งผลให้อาวุธปืนกลายเป็นสัญลักษณ์ของการแก้ไขปัญหาความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ วงจรความรุนแรงหยั่งรากลึกในสังคม ความไม่ปลอดภัยในชีวิต ความหวาดกลัว และความไม่ไว้วางใจกัน ก็ถูกผลิตซ้ำไปเรื่อย ๆ วงจรความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้จะดำเนินต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา พบว่า พื้นที่ที่มีเหตุการณ์ความรุนแรงยังไม่มากนัก พื้นที่ที่มีความไว้วางใจเกิดขึ้นแล้วเฉพาะหมู่บ้านของตนเองเท่านั้น คือ หมู่ 1 บ้านไถกูบู (มุสลิม) และหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) เนื่องจากเป็นหมู่บ้านที่มีศาสนาเดียวกันและชาติพันธุ์เดียวกันอยู่ร่วมกัน แต่ระหว่างหมู่บ้านยังมีความไม่ไว้วางใจระหว่างกันเพราะมีความแตกต่างทางด้านศาสนา วิธีแก้ไขในการสร้างความไว้วางใจสร้างความปลอดภัย และลดความกลัวระหว่าง 2 หมู่บ้านให้เกิดขึ้นควรเสนอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสนับสนุนงานฟื้นฟูความสัมพันธ์ระหว่างกัน คู่กับงานพัฒนา เช่น การจัดกิจกรรมเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างทางด้านศาสนาแต่อยู่ร่วมกันได้ หรือการจัดเวทีพูดคุยเพื่อสร้างความเข้าใจ

ระหว่างหมู่บ้าน หรือกิจกรรมที่เป็นการสร้างความสัมพันธ์ความร่วมมือระหว่างหมู่บ้าน เช่น กิจกรรมชุมชน การแข่งขันกีฬาระหว่างกันอย่างต่อเนื่องโดยให้เกิดความไว้วางใจในระดับหนึ่งของชาวบ้าน ทั้ง 2 หมู่บ้าน หลังจากนั้นให้ชุมชนทั้ง 2 หมู่บ้านพูดคุยและแสวงหาความเห็นพ้องกันเองเป็นหลัก เพื่อลดเงื่อนไขของการสร้างความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในพื้นที่ไม่ให้ขยายเกิดเป็นความรุนแรงต่อไป

หมู่ 9 บ้านตลิ่งสูง (ผสม) ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความอ่อนไหวในเรื่องของความหวาดระแวงความไม่ไว้วางใจกันและกัน ทั้งจากชาวบ้านในหมู่บ้านและเจ้าหน้าที่รัฐ เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง และประชาชนในหมู่บ้านขาดการติดต่อสื่อสารกัน ระหว่างชาวบ้านไทยพุทธและมุสลิม วิธีการแก้ไขในระยะแรกในพื้นที่ยังคงให้มีการครอบครองอาวุธปืน ยังคงเน้นกองกำลังรักษาความปลอดภัยที่เป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อาสาสมัคร โดยให้คนในพื้นที่มีส่วนร่วมมากที่สุด และใช้อาวุธน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ให้ตำรวจ ฝ่ายปกครอง และข้าราชการกระทรวงยุติธรรม ร่วมกันสืบสวนสอบสวน รวบรวมหลักฐานโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ เพื่อจับกุมผู้กระทำความผิดจากกระบวนการยุติธรรม ระยะกลางให้มีการฟื้นฟูและถักทอความสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านไทยพุทธและมุสลิมในหมู่บ้านเพื่อให้เกิดความไว้วางใจกันและกันและร่วมกันพิทักษ์และดูแลหมู่บ้าน

แต่ในระยะยาวดำเนินนโยบายการสร้างควมไว้วางใจและเปิดโอกาสการพูดคุยและเจรจาได้ตลอดเวลา ตามที่ ประสาน เจนร่วมจิต (2543) “ประชาชนส่วนใหญ่ไม่มีความเห็นหรือไม่แน่ใจต่อนโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน โดยใช้กฎหมายอาวุธปืนเป็นแนวทางในการควบคุมประชาชนส่วนใหญ่เห็นด้วยต่อนโยบายของรัฐเป็นผู้กำหนดนโยบายและประชาชนส่วนใหญ่เห็นด้วยต่อการหาแนวทางหรือมาตรการต่าง ๆ ที่เหมาะสมในการควบคุมอาวุธปืน”

ซึ่งจากพื้นที่ที่มี 2 ศาสนาอยู่ด้วยกัน และพื้นที่ที่มีความแตกต่างระหว่างศาสนาในระหว่างหมู่บ้านที่มีพื้นที่ติดกันก็เช่นเดียวกัน การสร้างความไว้วางใจในพื้นที่ซึ่งยังไม่สามารถเกิดขึ้นได้มากนัก การดำรงอยู่ของอาวุธปืนยังคงเป็นทางออกได้ไปพลางก่อน แต่ค่อย ๆ พื้นความสัมพันธ์ของประชาชนไปเรื่อย ๆ

สำหรับนโยบายที่หน่วยงานความมั่นคงได้นำมาใช้ เช่น การเสริมกำลังทหารและตำรวจลงในพื้นที่ การผ่อนปรนการได้ครอบครองอาวุธปืนที่ง่ายมากขึ้น หรือ โครงการอุดหนุนอาวุธปืนของรัฐ เมื่อเชื่อมโยงกับสำหรับในพื้นที่การศึกษาดังกล่าวนี เป็นการแสดงให้เห็นความผิดพลาดของนโยบายดังกล่าว และชาวบ้านในพื้นที่ไม่เห็นด้วยกับนโยบายดังกล่าว ดังนั้น จากการเสริมกำลังทหารและตำรวจลงในพื้นที่ การผ่อนปรนการได้ครอบครองอาวุธปืนที่ง่ายมากขึ้น หรือ โครงการอุดหนุนอาวุธปืนของรัฐ เป็นสิ่งสะท้อนการทำงานจากหน่วยงานภาครัฐที่ไม่สามารถดูแลรักษาความปลอดภัยให้ประชาชนได้ จึงทำให้ประชาชนได้พื้นที่ยอมรับให้มีและใช้อาวุธปืนอย่างต่อเนื่อง

ในการศึกษานี้ได้เสนอข้อเสนอแนะทางนโยบายเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับอาวุธปืนดังต่อไปนี้

1) การสร้างความคุ้นเคย การสร้างความเมตตา กรุณาในการอยู่ร่วมกันด้วยความไว้วางใจ สามารถให้ไม่มีความเกลียดกันและกัน ไม่นำไปสู่การฆ่ากัน

2) กำหนด มาตรการ แผนงานหรือยุทธศาสตร์งานด้านชุมชนสัมพันธ์ โดยมุ่งยกระดับด้าน ศาสนาเป็นตัวเชื่อมช่องว่างระหว่างชุมชนเป็นเกราะป้องกันความปลอดภัยแทนการใช้อาวุธปืนในการ สร้างความปลอดภัย

จะเห็นได้ว่า เมื่อได้มีการทบทวนแล้วว่าในเชิงนโยบายไม่สามารถช่วยได้ เมื่อมีการควบคุม อาวุธปืนก็นำไปสู่การเกิดขึ้นของอาวุธปืนที่ผิดกฎหมาย การสร้างความไว้วางใจระหว่างกัน การเชื่อ มั่นในระบบการรักษาความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่รัฐ การร่วมกันดูแลรักษาหมู่บ้าน การเปลี่ยนแปลง ทัศนคติของประชาชนที่ความรุนแรงไม่สามารถหยุดยั้งความรุนแรงได้ อาจจะนำไปสู่การไม่ยอมรับ ในการใช้อาวุธปืนในการแก้ไขปัญหา และเมื่อรัฐบาลยังคงยอมรับให้มีและใช้อาวุธปืนในพื้นที่ จังหวัด ชายแดนภาคใต้ไม่สามารถที่จะแก้ไขปัญหาในพื้นที่ได้ ดังนั้น ในท้ายที่สุดรัฐบาลต้องยุตินโยบาย การสนับสนุนการครอบครองอาวุธปืนในพื้นที่อย่างเต็มรูปแบบ

เอกสารอ้างอิง

- ไดอานา ชาโรซี และ จันจิรา สมบัติพูนศิริ. (2552). *ปกป้องด้วยปืน: รายงานสถานการณ์ การติดอาวุธปืนพลเรือน และการแพร่กระจายอาวุธในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย*. กรุงเทพฯ: สันติวิธีสากล เอเชียตะวันออกเฉียงใต้.
- นवल สิ้นิน. 2555 (28 ธันวาคม). *การสัมภาษณ์*.
- ประสาน เจนร่วมจิต. (2543). *ทัศนคติของประชาชนในอำเภอเมืองเชียงใหม่กับนโยบายของรัฐในการ ควบคุมอาวุธปืน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภานุพันธ์ ภานุมาส. (2545). *ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน: ศึกษากรณีผู้นำ ชุมชนในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลนครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศุภณัฏฐ์ ธีระวังสถานการณภาคใต้. (2553). *สรุปหกปีไฟใต้: พลวัตการก่อความไม่สงบกับการสร้าง จินตกรรมของการก่อความรุนแรง*. สืบค้นวันที่ 17 สิงหาคม 2551 จาก <http://www.deepsouthwatch.org/node/728>
- สำนักข่าวอิศรา. (2553). *6 ปีปล้นปืน 6 ปีไฟใต้...เหตุการณ์ไม่เปลี่ยนแปลง*. สืบค้นวันที่ 28 กรกฎาคม 2555 จาก <http://www.isranews.org/south-news/talk-with-director/item/2167-6-6.html>
- Hobbes, Thomas. (1895). Cited in Kritsana Suksri. (1991). *Articles: nature and human needs*. Bangkok: Bumrongsarn. 93.

Kleck, G and Gertz, M. (1995). *Armed Resistance to Crime: The Prevalence and Nature of Self-Defense with a Gun*. Journal of Criminal Law and Criminology. 86 (August): 150.

Translated Thai References

- IsaraNews Agency. (2010). *6 years rifled guns, 6 years of conflict in three southern provinces ... events unchanged*. Retrieved July, 28, 2012 from Website <http://www.isranews.org/south-news/talk-with-director/item/2167-6-6.html>
- Jeneraumjit, Prasan. (2000). *Attitude of Chiang Mai people in Muang district towards the government policy of firearms control*. Master of Political Science. Chiangmai University.
- Leenin, Nawapol. (2012) (28 December). *Interview*.
- Panumas, Panupan. (2005). *Safety in life and property: A Case study of the community leaders in Thamasala police station area*. Master. Arts (Criminology and Criminal Justice). Mahidol University.
- Zarozee, Deena and Sombatpoonsiri Janjira. (2009). *Defended with guns: Reports about civilian firearms. And proliferation in the southern provinces of Thailand*. Bangkok. International Peace. Southeast Asia.

ภาคผนวก

ตารางที่ 2: ตัวอย่างแบบสอบถามในเรื่องการแสดงความคิดเห็นและทัศนคติในเรื่องการยอมรับให้มีและใช้อาวุธปืน

1. มิติด้านความปลอดภัย

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	เห็นด้วยน้อยที่สุด (1)
1. การยอมรับให้มีและใช้อาวุธปืน: ด้านความปลอดภัย					
(1) การใช้อาวุธปืนเพื่อป้องกันตนเองและอาชญากรรมในหมู่บ้านสามารถกระทำได้					
(2) การใช้อาวุธปืนเพื่อป้องกันทรัพย์สินของหมู่บ้านเป็นสิ่งที่จำเป็น					
(3) การใช้อาวุธปืนในการจัดเวรยามลาดตระเวนและตั้งด่านจุดตรวจเพื่อดูแลหมู่บ้านให้ปลอดภัยเป็นสิ่งที่จำเป็น					
(4) เมื่อข้าพเจ้ามีอาวุธปืนและพบคนร้ายกำลังกระทำผิดและไม่มีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ การใช้อาวุธปืนสามารถกระทำได้					
(5) การครอบครองอาวุธปืนของข้าพเจ้าสามารถช่วยลดภาระงานของเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองดูแลความปลอดภัยให้หมู่บ้านได้					
(6) ข้าพเจ้าใช้อาวุธปืนเพราะไม่สามารถคาดหวังจากระบบรักษาความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่รัฐได้					

1. มิติด้านความปลอดภัย (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	เห็นด้วยน้อยที่สุด (1)
(7) หากจำเป็นที่ข้าพเจ้าต้องเดินทางไปตามถนนหรือเส้นทางคมนาคมสายหลัก ข้าพเจ้าจะพกพาอาวุธปืนไปด้วยทุกครั้ง					
(8) การพกพาอาวุธปืนช่วยให้ข้าพเจ้าอุ่นใจจากการดักรุมยิงจากคนร้าย ข้าพเจ้าสามารถตอบโต้ต่อคนร้ายได้					
(9) เมื่อข้าพเจ้ามีอาวุธปืนในครอบครองเหมือนเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดและซื่อสัตย์ต่อข้าพเจ้าที่สุด					
(10) การมีอาวุธปืนติดตัวข้าพเจ้ารู้สึกมีความมั่นใจในชีวิตและทรัพย์สินมากกว่าการมีเพื่อนบ้านช่วยเหลือระวัง					
(11) หากคนร้ายข่มขู่ทำร้ายเห็นว่าข้าพเจ้ามีอาวุธปืนจะเกิดการลังเลไม่แน่ใจว่าจะทำร้ายข้าพเจ้าหรือไม่จะช่วยข้าพเจ้าปลอดภัย					

2. มิติด้านความกลัว

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	เห็นด้วยน้อยที่สุด (1)
2. การยอมรับให้มีและใช้อาวุธปืน: ด้านความกลัว					
(1) การมีอาวุธปืนทำให้ลดความกลัวในการตกเป็นเหยื่อของเหตุการณ์ใน 3 จังหวัดชายแดนใต้					
(2) การมีอาวุธปืนช่วยลดความวิตกกังวลนอกจากการดูแลความปลอดภัยจากเจ้าหน้าที่รัฐ					
(3) การมีอาวุธปืนในการครอบครองทำให้ลดความกลัวในการเดินทางออกนอกหมู่บ้านได้					
(4) เมื่อใดก็ตามหากข้าพเจ้าลืมนำอาวุธปืนออกจากบ้าน ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวล ทำให้ต้องกลับบ้านเพื่อไปนำอาวุธปืนมาติดตัวเสมอทุกครั้ง					
(5) เมื่อใดก็ตามหากข้าพเจ้านอนหลับพักผ่อนข้าพเจ้าต้องวางอาวุธปืนไว้ใกล้ตัวข้าพเจ้าเสมอ					
(6) เมื่อข้าพเจ้ามีอาวุธปืนในการครอบครองทำให้ลดความเครียดต่อเหตุการณ์ใน 3 จังหวัดชายแดนใต้					
(7) การมีอาวุธปืนในการครอบครองช่วยลดความกังวลต่อเหตุการณ์ใน 3 จังหวัดชายแดนใต้					
(8) การมีอาวุธปืนทำให้ข้าพเจ้าลดความกลัวในการย้ายครอบครัวออกจากพื้นที่					

2. มิติด้านความกลัว (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	เห็นด้วยน้อยที่สุด (1)
(9) หากข้าพเจ้ามีอาวุธปืนทำให้เพื่อนของข้าพเจ้ากังวลไม่กล้าเข้าใกล้					
(10) เมื่อเพื่อนบ้านมีอาวุธปืนข้าพเจ้ารู้สึกหวาดกลัวเพื่อนบ้านดังกล่าว					

3. มิติด้านความไว้วางใจ

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	เห็นด้วยน้อยที่สุด (1)
3. การยอมรับให้มีและใช้อาวุธปืน: ด้านความไว้วางใจ					
(1) เมื่อข้าพเจ้าพกพาอาวุธปืนทำให้ข้าพเจ้าได้รับความเชื่อถือจากบุคคลรอบข้าง					
(2) การครอบครองอาวุธปืนทำให้ข้าพเจ้าได้รับความไว้วางใจมากขึ้นจากชุมชน					
(3) การครอบครองอาวุธปืนทำให้ข้าพเจ้าได้รับความเคารพมากขึ้นจากชุมชน					
(4) ข้าพเจ้าพกพาอาวุธปืนทำให้ข้าพเจ้ามีความผูกพันกับเพื่อนบ้านน้อยลง					
(5) หากข้าพเจ้ามีอาวุธปืนทำให้เพื่อนของข้าพเจ้าหวาดระแวงไม่กล้าเข้าใกล้					
(6) การครอบครองอาวุธปืนทำให้ข้าพเจ้าได้รับความไว้วางใจมากขึ้นจากครอบครัว					

3. มิติต้านความไว้วางใจ (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	เห็นด้วยน้อยที่สุด (1)
(7) เมื่อข้าพเจ้ามีอาวุธปืนทำให้เพื่อนบ้านหวาดระแวงมากขึ้น					
(8) การครอบครองอาวุธปืนของข้าพเจ้าทำให้ปริมาณการติดต่อซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อนบ้านน้อยลง					
(9) การที่รัฐผ่อนปรนทางกฎหมายให้ประชาชนครอบครองปืนโดยไม่ยากแสดงให้เห็นถึงความไว้น้ำใจต่อประชาชน					
(10) ขาดพื้นที่ที่ต่างกันได้รับความไว้วางใจในการครอบครองอาวุธปืนต่างกัน					